

Arrest

**nr. 49 645 van 15 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juni 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient, samen met haar echtgenoot, op 6 juni 2008 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Belgische zoon.

Op 5 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 24 795 op 20 maart 2009.

Op 24 december 2008 dient verzoekster, samen met haar echtgenoot, een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie;

Op 30 maart 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Roeselare de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 30 003 op 17 juli 2009.

Op 9 december 2009 dient verzoekster, samen met haar echtgenoot, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 februari 2010 dient verzoekster, samen met haar echtgenoot, een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de unie

Op 15 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 augustus 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52 § 4 vijfde lid (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1) aangevraagd op 22 02 2010 door A.F. (...) geboren te E. op 21 03 1950 van Iraanse nationaliteit geweigerd

Reden van de beslissing (2)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie

Op het voorgelegde bewijs van onvermogen staat niet vermeld of betrokkene al dan niet over onroerend goed beschikt in het land van herkomst

Het voorgelegde aanslagbiljet is van de inkomsten van 2008 en is bijgevolg niet recent. Bovendien is het gezamenlijk belastbaar inkomen ruim onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren die een levensstandaard garandeert rekening houdend met het geldend Belgisch integratie inkomen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht. Zij zet haar middel als volgt uiteen:

"Verzoeker heeft een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 22.02.2010. Per beslissing dd. 15.06.2010 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken deze aanvraag geweigerd. Deze beslissing werd verzoeker betekend dd. 13.08.2010.

Dat er geen twijfel over bestaat dat verzoeker over geen enkel onroerend goed beschikt in haar land van herkomst. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken nu van mening zijn om verzoeker een weigering te overhandigen wat betreft diens verblijf van meer dan drie maanden, omwille van het enkele feit dat er op het document dat verzoeker bezorgd heeft, niets vermeld zou staan omtrent het feit dat verzoeker geen onroerend goed heeft. Dat er evenwel geen discussie bestaat omtrent het feit dat verzoeker inderdaad geen enkel onroerend goed heeft.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dus volledig ten onrechte de aanvraag geweigerd hebben. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Het wordt niet betwist dat verzoekster op 22 februari 2010 een aanvraag indient voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met toepassing van artikel 40*ter juncto* artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, met name als bloedverwant in opgaande lijn.

Artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

*Voor wat betreft de in artikel 40*bis* §2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”*

Artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 52, § 2 *juncto* artikel 50, § 2, 6° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit), luidt als volgt:

*“6° familielid bedoeld in artikel 40*bis* van de wet :*

a) het bewijs van de bloed- of aanverwantschap of partnerschap zoals bedoeld in artikel 44;

(...)

*e) voor de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg : het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40*ter*, tweede lid, van de wet.”*

Verzoekster dient aldus naast haar verwantschap met haar zoon, aan te tonen dat zij ten laste is van haar zoon en diens gezin, zij zich bij hen voegt, dat haar zoon en diens gezin over stabiele regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikken en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden dekt.

In casu stelt de bestreden beslissing dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond te voldoen aan de wettelijke voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De motieven in de beslissing zijn tweeledig. Het eerste deel van de motivering betreft de ingediende bewijsstukken, aan de hand van dewelke verzoekster tracht aan te tonen ten laste te zijn van haar zoon. Dienaangaande stelt de bestreden beslissing dat *“op het voorgelegde bewijs van onvermogen staat niet vermeld of betrokkene al dan niet in het bezit van onroerende goederen in het land van herkomst”*. Het tweede deel van de motivering betreft het bewijsstuk aan de hand van dewelke verzoekster tracht aan te tonen dat haar zoon over stabiele en regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat het voorgelegde aanslagbiljet de inkomsten van 2008 betreft en aldus niet recent is. Bovendien, motiveert verwerende partij in de bestreden beslissing, is het gezamenlijk belastbaar inkomen niet voldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met het geldend Belgische integratie-inkomen.

Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij betoogt dat haar verblijf wordt geweigerd omwille van het enkele feit dat er op het attest van onvermogen niet vermeld staat dat zij geen onroerend goed heeft. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster de vermeldingen in het attest niet betwist. Verzoekster meent evenwel dat er geen twijfel over bestaat dat zij over geen enkel onroerend goed beschikt in haar land van herkomst. De Raad stelt vast dat het attest van onvermogen dit niet vermeldt

en evenmin kan dit afgeleid worden uit de andere stukken in het administratief dossier. Ook naar aanleiding van haar inleidend verzoekschrift brengt verzoekster hiervan geen bewijzen bij en beperkt zij haar betoog tot een loutere bewering welke zij niet ondersteunt aan de hand van concrete gegevens. De beoordeling of de bijgebrachte bewijsstukken voldoende aantonen dat verzoekster niet over een onroerend goed beschikt, betreft een opportuniteitsbeslissing die tot de bevoegdheid van de verwerende partij behoort.

In dit verband wordt benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad stelt vast dat het motief in de bestreden beslissing, met name dat het voorgelegde bewijs niets vermeldt over het feit of verzoekster al dan niet in het bezit is van een onroerend goed, in overeenstemming is met de stukken in het administratief dossier. Tevens stelt de Raad vast dat dit niet het enige motief is waarom verzoeksters verblijfsrecht wordt geweigerd. De wettelijke voorwaarden betreffen cumulatieve voorwaarden zodat verzoekster ook bewijzen diende bij te brengen over het feit dat haar schoonzoon over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. In haar verzoekschrift betwist verzoekster niet het motief in de beslissing dat het gezamenlijk inkomen onvoldoende is voor een tenlasteneming, laat staan dat zij deze motivering weerlegt. Ter terechtzetting vult de raadsman van verzoekster nog aan dat, gelet op het feit dat de schoonzoon zelfstandige is, verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing het meest recente aanslagbiljet heeft ingediend, met name het aanslagbiljet van 2009, betreffende de inkomsten van het jaar 2008. Los van de vraag of het 'meest recente' aanslagbiljet werd ingediend, stelt de Raad vast dat het motief in de beslissing, met name dat *"het gezamenlijk belastbaar inkomen ruim onvoldoende is om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren die een levensstandaard garandeert, rekening houdende met het geldend Belgische integratie-inkomen"*, niet wordt betwist, laat staan wordt weerlegd.

De Raad stelt aldus vast dat de bestreden beslissing meer dan één motief bevat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt. Verzoekster toont niet aan dat verwerende partij niet met alle aan haar gekende feiten rekening zou hebben gehouden. Bovendien toont verzoekster evenmin aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN